

Grund. Naar forøvrigt den høitærede Jundenrigsminister har bemærket, at det vilde være en vanskelig Sag at gennemføre, naar man ikke iforveien havde en Lov, som bestemte Fordelingen af de betydelige Udgifter, som ville medgaae til et Cloakanlæg, saa forekommer det mig, at en saadan Lov først kan udkomme, naar man er bleven enig om Gjennemførelsen af en vis Plan, hvorpaa Udgifterne jo maae baseres, og, naar det først er steet, kan jeg ikke antage, at det vil være saa vanskelig en Sag at opstille Reglerne for en anden Fordelingsmaade af Afgifterne end den nuværende, hvis den findes mindre passende. I alt Fald kan jeg ikke indsee, at det vilde være vanskeligt at gennemføre en saadan Lov end enhver anden vigtig Lov, hvorom Legislaturen er bleven enig.

Larsen: Jeg ønsker blot at tilføie et Par Ord til det, den ærede Landsstingsmand, der nu satte sig, har anført. Jeg skal saaledes bemærke, at den § 15, som vi her have tilladt os paany at indbringe, forrige Gang blev eenstemmigt antaget baade i Folkethinget og her i Landsstinget. Jeg var ogsaa med dengang at indbringe den i Folkethinget; men det var ligesaa lidt min Mening dengang, som det er nu, med ogsaa at indbringe dette Forslag i Landsstinget, for mit Vedkommende derved at ville have udtalt nogen bestemt Mening om den egentlige Realitet i denne Sag, saalidet som jeg antager, at Rigsdagen, ved at vedtage dette Tillæg, udtaler nogen saadan. Den egentlige Realitet er Rigsdagen uvedkommende; den henhører, som der ogsaa forrige Gang under Behandlingen her i Landsstinget meget bestemt og flere Gange af den nuværende Jundenrigsminister blev udtalt, under Afgjørelsen af Regjeringen og Communalbestyrelsen. Hvad der alene kan vedkomme Rigsdagen, er, om ikke det hele Anlæg, forudsat at Regjeringen og Communalbestyrelsen kunne forene sig derom, er af den Vigtighed for Almenvellet, at den lovgivende Magt bør understøtte det eller rettere sagt gjøre det muligt ved en Expropriationslov, og dette troer jeg ikke, at der fornødtigviis kan være nogen Meningsforskel om. Forrige Gang var der idetmindste ingen Tvivl derom; man antog det

eenstemmigen. Man præjudicerer — det blev ogsaa forrige Gang udtalt oftere, saavel af den daværende Jundenrigsminister, som ogsaa af den nuværende, der dengang var Ordfører — man præjudicerer slet ikke Spørgsmaalets endelige Afgjørelse ved at antage denne Paragraph; man giver kun Regjeringen en Myndighed til at udvide den foreliggende Expropriationslov til disse Anlæg, hvis den, alle Omstændigheder vel overveiede, finder, at der er Grund til at approbere det Forslag, som Communalbestyrelsen maatte fremkomme med. Derimod troer jeg, at man i høi Grad vilde præjudicere Spørgsmaalets Afgjørelse, hvis Rigsdagen nu ikke vilde optage denne Paragraph; da vilde det naturligtviis kunne hedde, at den Bemyndigelse, som man tidligere ikke fandt nogen Betænkelse ved at give Regjeringen med Hensyn til den paataente Cloakindretning, den havde man nu fundet saa tvivlsom, den havde man nu fundet saa mange Betæneligheder ved, at man ikke troede længere at burde give Regjeringen den, og Regjeringen vilde altsaa deri kunne finde Understøttelse for en mulig Utilbøielighed til at gaae ind paa dette Anliggende, uagtet Communalbestyrelsen skulde ønske det.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, gik man over til Afstemning, hvorved

1) Lovudkastets § 1 (see Anhang under Nr. XL Sp. 357).

vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.

2) Lovudkastets § 2 (see sammesteds Sp. 357—58).

vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.

3) Lovudkastets § 3 (see sammesteds Sp. 359).

vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.

4) Lovudkastets § 4 (see sammesteds Sp. 359—60).

vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.

5) Lovudkastets § 5 (see sammesteds Sp. 360).

vedtoges eenstemmigt med 34 Stemmer.